

של צ'יצ'?

של
חייסגד
שם אילן

המישטרה עזרה לו להפש אותם, אך לשווא. מישחו האשים בגניבה את כתב הארץ, אילן שהוריו, אך גם הצחקו היה מאולץ, כשצעיר ערבי במיכנסו גינס וחולצה מפוספסת, בשם סמי קאדי, אמר בקול תוקפני: „יש רק דרך אחת לפתור את בעיית חסר־בק: לזרוק את כל היהודים לים.“ חמיס אבולעפיה, מצעירי רי העדה הערבית ביפו, ניסה להרגיע אותו. חמיס, שהוא דובר העדה המוסל־מית, והבעלים של מאפיית הפיתות הי־מפורסמת ביפו, אמר: „אנחנו לא חיי־בים לסבול. יש חוק. אני לא בהרתי בוועד הקודם, הוא נכפה עלי. לכן חתיר מתו על הסכמ־החכירה עם גיגי פרס אינה תופסת. עבד קבוב ואני מטפלים בבעיה הזאת. יש לנו פרק זמן שהקצבנו לעצמנו — חודש עד חודשיים.“

חבית חומר־נפץ

ש גורמים חסרי־סבלנות. אנחנו מנסים לשכנע אותם לשמור על קור־רוח. אבל אם בפרק־זמן זה לא יתדר עניין חסר־בק, הם יהפכו את יפו ואז אנחנו לא נהיה אחראים.

„היתה מזימה לצוד את שלמה להט — התייחסנו לכך כאל פעולה לא תרבותית. שיכנענו לבסוף את הזוממים כי הדבר יגרום לדעת־קהל גרועה בגדנו, ואנו הרי

למידות־תיכון לבושות במיכנס־גינס אופנתיים עם העיתונות. בתום התפילה התכנסו כולם סגד, שם שמעו דברים מפיחם של עבד קבוב, ש של ראש־העירייה ושל צבי אל־פלג.

האלי

ריפעת טורק, שחקן הכדורגל של נבחרת־ישראל, המכונה גימי, אסף כספים בפתח המיסגד. הכספים נאספו לצורך שיפוץ חסר־בק. גימי טען כי מסגד חסר־בק הוא הרע במיעוטו. „אני רוצה ללמוד קוראן, ובמקום זה מלמדים אותי בבית־הספר תנ״ך.“ אמר גימי, והתריע שמיסגד חסר־בק זה רק ההתחלה.

של קבוצת בני־הכפר באוס־אל־פאחם. מור־חמד ואתר, חבר־הכנסת הערבי של מפ״ם, התווכח עם אחד מהם וניסה לשכנע אותו להנמיך את הטון, להירגע. גם איש הי־מחלקה־הערבית של מפ״ם, לטיף דורי, בא להביע הודהות.

המיוזמן צבי אל־פלג, התומך בתביעתם של עריי־יפו למסור לידם את מיסגד חסר־בק, אמר: „אני חושב שתהיה פה התפרצות אלימה, פניה לאומות־המאוחדות ולערביי־העולם. בפרשת חסר־בק יש (המשך בעמוד 70)

העולם הזה" וגילה היכן נמצאת נעליו של כפעולת מחאה בעת התפילה במיסגד ו.העולם הזה" החזיר אותן לצ'יצ'

הם כאזרחים שווי־זכויות. אפילו מישרד־אינו הוגן כלפינו — אני, כמוסלמי, רוצה על הדת שלי, אך בבת־הספר מלמדים אותנו ועמים בשבוע תנ״ך ורק פעם אחת קוראן. „הערייה, שלמה להט, עבר ליד השולחן וטורק ברו: „צ'יצ', אולי תתרום קצת כסף?“ „אין ענה להט. טורק המשיך להתעקש: „אנחנו גם צ'קים. להט: הצ'קים שלי חוזרים.“ הרבה צחקו. געליו של ראש־העיר נגנבו.

אדבע מיליוני לירות
בבית־ספר תיכון סיפר כי אזרח ירדני תרם אלף דינר — שהם כ־400 אלף לירות.